

Dosarul nr. 2ra-740/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul central (jud.: S. Dimitriu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: I. Secrieru, V. Mihaila, I. Cotruță)

DECIZIE

29 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic
Nicolae Craiu

examinând recursul declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 170,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Mihail Sîrbu împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 170 cu privire la repararea prejudiciului material, moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul incident declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 170 și s-a admis cererea de apel depusă de Mihail Sîrbu, s-a casat hotărârea din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, fiind pronunțată o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La 30 martie 2016, Mihail Sîrbu a depus cerere de chemare în judecată împotriva CCL nr. 170, solicitând încasarea prejudiciului material moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 11 noiembrie 2011, a procurat apartamentul nr. 106 situat în mun. Chișinău, str. Valea Crucii 2. După procurarea apartamentului a efectuat reparația capitală a acestuia în sumă de aproximativ 250000 lei, iar din cauza stării deplorabile a scării a efectuat din surse proprii și reparația la scara apartamentului în sumă de 8000 lei.

Mihail Sîrbu a relatat că după efectuarea reparației, a stabilit că pe timp de ploaie apartamentul este inundat de la acoperiș, apa care curgea de pe acoperiș deteriora tavanul, pereții, parchetul ș.a.. Vecinii din bloc au confirmat faptul că pe parcursul unei perioade de timp de pe acoperiș, din cauza stării avariate a acestuia sunt permanente inundații a apartamentelor de la ultimul etaj.

Reclamantul a specificat că în vederea asigurării întreținerii, exploatării și reparației locuințelor blocului locativ situat în mun. Chișinău, str. Valea Crucii 2, în anul 1996 a fost creată CCL nr.170. Astfel, deși de multiple ori s-a adresat CCL nr.170, cu cereri privind efectuarea reparației capitale a acoperișului, pârâta a ignorat

cerințele sale. Iar în anul 2014, ca urmare a ploilor, apartamentul a fost inundat în totalitate, fiindu-i cauzate prejudicii considerabile.

Mihail Sîrbu a mai relatat că în scopul stabilirii cuantumului prejudiciului, a solicitat expertului judiciar Anatolie Achimov efectuarea unui raport tehnico-științific. Concomitent a informat pârâta despre faptul că la 28 aprilie 2014, de către expertul judiciar se vor efectua studiile la fața locului în apartament, însă ultima nu s-a prezentat. În raportul de constatare tehnico - științifică nr. 143 din 20 mai 2014, expertul a constatat faptul că apartamentul nr. 106, situat în mun. Chișinău, str. Valea Crucii 2, a suportat inundații, scurgeri de apă de pe acoperișul bunului imobil, cauzându-i un prejudiciu material. Consecințele inundației sunt demonstrate prin defectele vizibile și anume: tavanul și pereții încăperilor bunului imobil, au apărut pete de culoare surie-gălbuie-negrie mai intens în zona unde s-a prelins șiroaie de apă, apariția gradului sporit de mucegai și deteriorarea totală a laminatului de pe pardoseală, care nu poate fi supus restaurării.

Recurentul a specificat că în raportul de constatare tehnico-științifică, expertul a stabilit cu certitudine că defectele vizibile în apartament, au fost cauzate de inundație-scurgeri de apă de pe acoperișul bunului, deoarece acoperișul blocului locativ situat în mun. Chișinău, str. Valea Crucii 2, este exploatat contrar normativelor, factor negativ ce provoacă inundarea apartamentului. Pentru exploatarea încăperilor inundate ale apartamentului nr.106, str. Valea Crucii 2, mun. Chișinău este necesar de a efectua lucrări de reparație a acoperișului conform normativelor și ulterior demararea lucrărilor de reparație curentă în interiorul bunului cu înlăturarea defectelor depistate; apartamentul la moment nu poate fi exploatat de către proprietar conform destinației, fiind necesară reparația capitală. Starea tehnică actuală a apartamentului prezintă pericol pentru proprietarul bunului, iar costul lucrărilor de reparație ce necesită a fi efectuate în încăperile apartamentului ce a suportat scurgeri de apă de pe acoperișul blocului locativ constituie - 116981,42 lei.

Mai mult, Mihail Sîrbu a indicat că în urma constatării de către expert a prejudiciilor materiale, a înaintat pârâtei reclamația privind achitarea benevolă a sumei prejudiciului, însă ultima a neglijat cerințele.

Reclamantul a solicitat încasarea din contul CCL nr. 170 în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 116981,42 lei, a prejudiciului moral în sumă de 10000 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, acțiunea înaintată de Mihail Sîrbu s-a respins ca neîntemeiată.

S-a dispus încasarea din contul lui Mihail Sîrbu în beneficiul CCL nr. 170 a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 4000 lei (vol. I, f.d. 219, 226-233).

La 21 noiembrie 2018, Mihail Sîrbu a depus cerere de apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Ulterior, la 07 mai 2019, CCL nr. 170 a depus cerere de apel incident, prin care a solicitat casarea hotărârii din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul central, în partea respingerii încasării integrale a cheltuielilor de judecată, cu pronunțarea unei noi hotărâri de încasare din contul lui Mihail Sîrbu a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 7000 lei.

Prin decizia din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul incident depus de CCL nr. 170 și s-a admis cererea de apel depusă de Mihail Sîrbu, fiind casată hotărârea din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău sediul central și pronunțată o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii depusă de Mihail Sîrbu.

S-a dispus încasarea din contul CCL nr. 170 în beneficiul lui Mihail Sîrbu a prejudiciului material în sumă de 116981,42 lei, a taxei de stat achitată în prima instanță în sumă de 3509,44 lei și în instanța de apel în sumă de 2707 lei. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată.

La 09 martie 2020, CCL nr. 170 a declarat recurs împotriva deciziei din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe și încasarea din contul lui Mihail Sîrbu a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 12000 lei și a taxei de stat în sumă de 1760 lei.

În motivarea recursului, CCL nr. 170 a indicat că instanța de apel a încălcat limitele judecării apelului prevăzute de art. 373 Cod de procedură civilă, deoarece avocatul intimatului Irina Beșliu în ședința de judecată a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe, cu restituirea cauzei spre rejudecare în prima instanță, anularea încheierilor din 27 octombrie 2016 și 19 octombrie 2018 cu privire la respingerea cererii de recuzare, astfel depășind limitele a emis o altă soluție decât cea solicitată de apelant.

Recurenta a relatat că instanța de fond corect a constatat că afirmațiile lui Mihail Sîrbu precum că acoperișul blocului locativ nu se repară, fiind într-o stare deplorabilă, au un caracter declarativ și nefondat, întrucât CCL nr. 170 a prezentat probe pertinente pentru a demonstra repararea acoperișului nominalizat, în perioada anilor 2013-2014, adică anterior pretinsei inundații sau scurgeri.

CCL nr. 170 a mai specificat că chiar dacă ar fi acceptabil în contextul procesual și faptic expus, relevanța eventuală și concludența raportului specialistului Anatolie Achimov, nu constată și nu poate constata însăși fapta, momentul producerii acesteia, deoarece raportul conține doar pretinsele efecte.

La 25 martie 2020, în adresa intimatului Mihail Sîrbu a fost expediată copia cererii de recurs depusă de CCL nr. 170, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (vol. II, f.d. 95).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimatul să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată participanților la proces, la 24 februarie 2020, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (vol. II, f.d. 76), fiind recepționată de către avocatul recurentei Aureliu Oncea la aceeași dată, fapt confirmat prin copia recipisei anexate la materialele cauzei (vol. II, f.d. 77).

Astfel, instanța de recurs constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termenul prevăzut de lege.

Prin încheierea din 22 iulie 2020 a Curții Supreme de Justiție, cererea dedusă

judecării s-a considerat admisibilă pentru a fi examinată în fond.

Verificând decizia din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău și cererea de recurs, în limitele controlului de legalitate, în raport cu criticele invocate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că se impune admiterea recursului și casarea deciziei contestate, cu menținerea hotărârii din 22 octombrie 2018 a Judecătoria Chișinău, sediul central.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu prevederile art. 445 alin. (1) lit. f) Cod de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Esența articolelor 432 și 442 alin. (1) Cod de procedură civilă oferă instanței de recurs competența de a efectua un control al legalității deciziei atacate, nu și a temeiniciei acesteia. Astfel, se vor reține circumstanțele de fapt, privite în ansamblu, care au fost prezentate de părți și stabilite de instanțele de judecată în fazele procesual anterioare, cu excepția situației în care constatările lor pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

Din materialele cauzei rezultă că, la 30 martie 2016, Mihail Sîrbu a depus cerere de chemare în judecată împotriva CCL nr. 170, solicitând încasarea încasarea din contul pârâtei în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 116981,42 lei, a prejudiciului moral în sumă de 10000 lei și a cheltuielilor de judecată.

Fiind investită cu examinarea cauzei, Judecătoria Chișinău, sediul central, prin hotărârea din 22 octombrie 2018 a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Mihail Sîrbu (vol. I, f.d. 219, 226-233).

Prin decizia din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul incident depus de CCL nr. 170 și s-a admis cererea de apel depusă de Mihail Sîrbu, fiind casată hotărârea din 22 octombrie 2018 a Judecătoria Chișinău sediul central și pronunțată o nouă hotărâre de admitere parțială a acțiunii depusă de Mihail Sîrbu.

S-a dispus încasarea din contul CCL nr. 170 în beneficiul lui Mihail Sîrbu a prejudiciului material în sumă de 116981,42 lei, a taxei de stat achitată în prima instanță în sumă de 3509,44 lei și în instanța de apel în sumă de 2707 lei. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată (vol. II, f.d. 66-75).

În motivarea soluției, instanța de apel a relatat că nu poate fi reținut argumentul instanței de fond privind nepertinența raportului de constatare tehnico-științific, or, reclamantul și-a exercitat dreptul legal și a prezentat probe în susținerea cerințelor sale. Însă apelantul/intimat CCL nr.170, la rândul său nu a prezentat contraprobe din care să poată fi stabilit cu certitudine că inundarea apartamentului a avut loc nu din vina CCL nr.170, nu a solicitat numirea unei expertize judiciare. Or, în conformitate cu prevederile art. 122 alin. (1) CPC, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Totodată, Colegiul civil a menționat că raportul de constatare tehnico-științifică nr. 143 din 20 mai 2014 se consideră probă în sensul art. 122 alin. (1) CPC, or, CCL nr. 170 nu l-a contestat și la moment este în vigoare. La caz, probele analizate demonstrează incontestabil că a avut loc scurgerea, iar în rezultat a fost deteriorat apartamentul nr. 106.

Iar cu privire la argumentul primei instanțe precum că inundația a avut loc în lipsa vinovăției CCL nr.170, instanța de apel a considerat că acesta nu poate servi

temei de respingere a acțiunii, or răspunderea CCL nr.170 survine în baza art. 1413 Cod civil.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei. În calitate de probe în cauze civile se admit elementele de fapt constatate din explicațiile părților și ale altor persoane interesate în soluționarea cauzei, din depozițiile martorilor, din înscrisuri, probe materiale, înregistrări audio-video, din concluziile experților.

Articolul 130 alin. (1) și (4) Cod de procedură civilă, stipulează că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Iar potrivit art. 373 alin. (1) și (2) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță; instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces.

Prin urmare, Colegiul judiciar relevă că instanța de apel eronat s-a expus asupra admiterii cererii de chemare în judecată, argumentând că Raportul de constatare tehnico-științifică nr. 143 din 20 mai 2014 este considerat ca probă în sensul art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă.

Așadar, după cum denotă actele cauzei, ca mijloc de probă întru confirmarea pretențiilor sale, Mihail Sîrbu a prezentat Raportul de constatare tehnico-științifică nr. 143 din 20 mai 2014, care tot la cererea lui a fost elaborat de către expertul Anatolie Achimov cu privire la stabilirea prejudiciului material cauzat bunului imobil nr. 106, amplasat în mun. Chișinău, str. Valea Crucii 2, a cărui proprietari sunt Valentina Bacalîm și Mihail Sîrbu, fapt conformat prin extrasul din registrul bunurilor imobile (vol. I, f.d. 9). Conform raportului s-a constatat că pe tavanul și pereții încăperilor din apartamentul, mai intens în zona unde s-a prelinș șiroaie de apă au apărut pete de culoare surie –gălbuie – negrie cu apariția gradului sporit de mucegai, prezența gradului sporit de umiditate. Costul lucrărilor de reparație ce necesită a fi efectuate în încăperile apartamentului, constituie suma de 116981,42 lei (vol. I, f.d. 12-29).

În conformitate cu art. 148 alin. (1) Cod de procedură civilă, pentru elucidarea unor aspecte din domeniul științei, artei, tehnicii, meșteșugurilor artizanale și din alte domenii, apărute în proces, care cer cunoștințe speciale, instanța dispune efectuarea unei expertize, la cererea părții sau a unui alt participant la proces, iar în cazurile prevăzute de lege, din oficiu. Actele reviziei ori ale inspecțiilor departamentale, precum și raportul scris al specialistului, nu pot înlocui raportul de

expertiză și nici exclude necesitatea efectuării expertizei în aceeași problemă.

Prin urmare, Colegiul judiciar consideră justă concluzia primei instanței cu privire la faptul că concluziile Raportului de constatare tehnico-științifică nu poate substitui concluziile Raportului de expertiză, deoarece au fost formulate fără ca specialistul să fie preîntâmpinat de răspundere penală.

Or, la materialele cauzei nu este anexată nicio dovadă că Mihail Sîrbu a preîntâmpinat CCL nr.170 despre efectuarea raportului sus-menționat. Mai mult, în ședința de judecată din 27 martie 2018 din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul central, specialistul Anatolie Achimov a menționat că nu a fost obligat să invite pe cineva, deoarece acest raport nu este o expertiză judiciară (vol. I, f.d. 212 – verso).

Instanța de recurs consideră necesar de a menționa prevederile art. 155 alin. (3) Cod de procedură civilă, care stipulează că pentru efectuarea expertizei la fața locului, este obligatorie citarea părților și altor participanți la proces interesați, aceștia fiind obligați să dea expertului orice explicație în legătură cu obiectul expertizei. La caz, luând în considerare că a fost întocmit raportul de constatare tehnico-științifică și după spusele expertului, nu a fost obligat să invite alte persoane, neprezentarea lor indică direct asupra faptului că urma a fi efectuată o expertiză judiciară, cu prezența.

Colegiul judiciar învederează că nu poate fi reținut argumentul instanței de apel privind relevanța raportului menționat, deoarece Mihail Sîrbu și-a exercitat dreptul legal și a prezentat probe în susținerea cerințelor sale. Or, luând în considerare că recurenta CCL nr.170, nu a fost invitată la examinarea apartamentului inundat și la momentul efectuării cercetării nu a cunoscut despre acest fapt, nu-i poate fi imputată răspunderea materială.

Mai mult, prevederile art. 158 alin. (6) Cod de procedură civilă, indică faptul că raportul de expertiză nu este obligatoriu pentru instanța judecătorească și se apreciază conform art. 130. Respingerea lui însă trebuie să fie motivată.

Articolul 130 alin. (1) și (5) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege. Proba este declarată ca fiind veridică dacă instanța constată prin cercetare și comparare cu alte probe că datele pe care le conține corespund realității.

În context, însă se atestă că deși raportul de expertiză este considerat ca mijloc de probă și tinde la dovedirea unor fapte reale, demne de a fi crezute, care să nu ducă la concluzii absurde, această probă urmează a fi interpretată în corelare cu alte probe și contraprobe prezentate de părți.

Prin urmare, instanța de recurs menționează că ca contraprobe prezentate de CCL nr.170 și apreciate corect de prima instanță, indică despre faptul că acoperișul blocului locativ situat în mun. Chișinău str. Valea Crucii 2 a fost reparat între anii 2013-2014 și într-adevăr este prezentată darea de seamă pentru anul 2013, unde este indicat că pentru procurarea materialelor și repararea acoperișului a fost achitată suma de 2700 lei, iar în anul 2014 a fost achitată suma 66826 lei (vol. I, f. d. 82-83).

În concluzie, Colegiul judiciar atestă că nu este clar motivul care l-a determinat pe Mihail Sîrbu să solicite efectuarea raportului de constatare tehnico-științifică și întocmit la 20 mai 2014, să depună cerere prealabilă la 11 august 2015 (peste mai mult de un an) (vol. I, f.d. 11) și să înainteze acțiune în judecată la 30

martie 2016 (vol. I, f.d. 6-8). Or, odată cu depunerea acțiunii reclamantul urmează să demonstreze legătura de cauzalitate dintre fapta imputată pârâtului și prejudiciul solicitat, luând în considerare că nici nu a fost efectuată expertiza acoperișului blocului locativ, presupusa cauză a inundației.

În conformitate cu art. 1398 alin. (1) Cod civil (în vigoare până la 01 martie 2019), cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

Articolul 1413 Cod civil (în vigoare până la 01 martie 2019) indică că dacă prejudiciul s-a produs prin faptul că din construcție a căzut ori a curs ceva, răspunde persoana care are construcția în posesiune. Această regulă nu se aplică în cazul în care prejudiciul s-a produs prin forță majoră ori din vina celui prejudiciat.

Răspunderea pentru prejudiciul cauzat prin căderea sau scurgerea din construcție este o răspundere obiectivă, angajându-se indiferent de vinovăția posesorului construcției. Posesorul nu poate înlătura răspunderea dovedind că a luat toate măsurile pentru evitarea căderii sau scurgerii din construcție. Posesorul se poate exonera de răspundere probând existența unor cauze străine care a dus la cauzarea prejudiciului.

În context, instanța de recurs atestă că din conținutul Raportului de constatare tehnico-științific nr. 134 din 20 mai 2014, nu se distinge faptul că expertul a examinat și acoperișul apartamentului, pretinsa sursă de scurgere de apă, acesta limitându-se la examinarea interiorului încăperii, iar din cele constatate și indicate în raport, nu se arată vina CCL nr.170.

În corespundere cu art. 1422 alin. (1) și (2) Cod civil (în vigoare până la 01 martie 2019) în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral (suferințe psihice sau fizice) prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de legislație, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin echivalent bănesc. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial

Articolul. 1423 alin. (1) Cod civil (în vigoare până la 01 martie 2019) stipulează că mărimea compensației pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție persoanei vătămate.

Prejudiciul moral se compensează numai atunci când a fost cauzat prin fapte ce lezează drepturile personale nepatrimoniale ale persoanei vătămate. Rezultă că există un raport direct între natura valorilor lezate și natura prejudiciului. Astfel, prejudiciul este moral numai dacă este urmarea încălcării unor valori de aceeași natură. Numai în cazurile expres prevăzute de lege se admite compensarea prejudiciului moral cauzat prin lezarea drepturilor patrimoniale.

La acest capitol, instanța de recurs reține ca întemeiată concluzia instanței de fond și asupra solicitării de încasarea a prejudiciului moral. Or, luând în considerare netemeinicia pretenției de încasare a prejudiciului material și faptul că Mihail Sîrbu nu a prezentat nicio probă întru confirmarea prejudiciului solicitat și acest capăt de cerere urmează a fi respins.

Reieșind din cele supra relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că hotărârea primei instanțe este întemeiată, având la bază un cumul de dovezi administrate, cărora le-a fost dată o apreciere juridică cuvenită, însă instanța de apel nu a calificat corect, din punct de vedere juridic acțiunea cu care a fost învestită, fapt ce a dus la emiterea unei soluții greșite în acest sens.

Din considerentele menționate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de CCL nr.170 urmează a fi admis, casată integral decizia din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, cu menținerea hotărârii din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central.

În conformitate cu prevederile art. 445 alin. (1) lit. f) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se admite recursul declarat de Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 170.

Se casează decizia din 04 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

Se menține hotărârea din 22 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul central, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Mihail Sîrbu împotriva Cooperativei de Construcție a Locuințelor nr. 170 cu privire la repararea prejudiciului material, moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic

Nicolae Craiu